

ಹೊಳೆ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಕುಟೀರದಲ್ಲಿ ಗುರು ತನ್ನ ನಾಲ್ವರು ಜನ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನಿತ್ಯವೂ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬೋಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಸಂಜೆಹೊತ್ತು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೊಳೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಅವರ ಕಷ್ಟ-ಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವೈದ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾರಿಂದಲೂ ಏನನ್ನೂ ಬೇಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಗುರುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಗೌರವವಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ. ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ದೂರದಿಂದ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬ ಬಂದ. ಅವನ ಬಗಲಲ್ಲಿ ಬುತ್ತಿಯ ಗಂಟಿತ್ತು. ಗುರುವಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ 'ಗುರುವೇ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯಿದೆ. ಬುದ್ಧತ್ವ ಅಂದರೆ ಏನು? ನಿಮ್ಮಿಂದ ತಿಳಿಯಲು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ತಾವು ಕೃಪೆಮಾಡಿ ತಿಳಿಸಿ' ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡ.

ಗುರು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದ. ಗುರುವಿನ ದೃಷ್ಟಿ ಅವನ ಬಗಲಲ್ಲಿದ್ದ ಬುತ್ತಿಯ ಕಡೆ ನಿಂತಿತು. ಗುರುವಿನ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟವನ್ನು ಅರಿತ ಶಿಷ್ಯ 'ಗುರುವೇ, ಇದು ನನ್ನ ತಾಯಿ ನಿಮಗಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೊಸರನ್ನದ ಬುತ್ತಿ. ದಯಮಾಡಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬುತ್ತಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಗುರುವಿನ ಮುಂದೆ ಬಿಚ್ಚಿಡಲು ಮುಂದಾದ. ಶಿಷ್ಯನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕೂಡಲೇ ವಿಚಿತ್ರ ಗುರು ಮುಖ ಗಂಟುಹಾಕಿಕೊಂಡು 'ನೀನು ನಾಳೆ ಬಾ ಹೋಗು' ಎಂದು ರವಷ್ಟು ಕಟುವಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದ.

ಬುತ್ತಿ

ಗುರುವಿನ ವರ್ತನೆ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ತರಿಸಿತು. ನನ್ನಿಂದ ತಿಳಿಯದೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಮಾದವಾಗಿರಬಹುದೇ? ಎಂದು ನೊಂದುಕೊಂಡ. ಆದರೆ ಗುರುವಿನಿಂದ ಉತ್ತರ ಪಡೆಯುವ ಅವನ ಶ್ರದ್ಧೆ ರಾಗಿಕಾಳಿನಷ್ಟು ಕುಗ್ಗಲಿಲ್ಲ! ಬೇಸರವಿಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ.

ಮರುದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಗಿ ಶಿಷ್ಯ ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ಬಂದ. ಗುರುವಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, ಮತ್ತೇ ಅದೇ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡ. ಅವನ ಎರಡೂ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗ ತಾನೆ ಆಗಿದ್ದ ಹಸಿಗಾಯಗಳಿಂದ ರಕ್ತ ಒಸರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಬುತ್ತಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಗುರುವಿನ ಮುಂದಿಡಲು ಮುಂದಾದ. ಗುರು ಅವನ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಾಗಿದ್ದ ಹಸಿಗಾಯಗಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ 'ಇದು ಹೇಗಾಯಿತು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. 'ಏನಿಲ್ಲ ಗುರುವೇ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಕಳ್ಳೆಸಾಲಿನ ಮುಳ್ಳಿನ ಪೊದೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುರಿಮರಿಯೊಂದು ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಬರಲಾಗದೆ ನೋವಿನಿಂದ ಅರುಚುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನೇ ಕಳ್ಳೆಸಾಲಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಮುಳ್ಳಿನ ಪೊದೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕುರಿಮರಿಯನ್ನು ಹೊರತಂದೆ. ಆಗ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳಾದವು. ಅದಕ್ಕೆ ಇವತ್ತು ನಾನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ತಡವಾಯಿತು' ಎಂದು ಶಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದ. ನೆನ್ನೆಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೃದುವಾಗಿದ್ದ ಗುರು, 'ನೀನು ನಾಳೆ ಬಾ ಹೋಗು' ಎಂದು

ಅವನ ಹಸಿಗಾಯಗಳಿಗೆ ಮದ್ದು ಸವರಿ ಕಳುಹಿಸಿದ. ಇದೇ ಪ್ರಸಂಗ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ನಡೆಯಿತು. ಆದರೂ ಶಿಷ್ಯ ಗುರುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಸರ ತಾಳಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಬಂದು ಗುರುವಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ. ಅವನ ಬಗಲಲ್ಲಿ ಇಂದು ಬುತ್ತಿಯ ಗಂಟು ಇರಲಿಲ್ಲ. 'ನನ್ನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಬುದ್ಧತ್ವ ಅಂದರೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡಿ' ಎಂದು ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ನಮ್ರನಾಗಿ ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿದ್ದ ಗುರು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, 'ಏಕೆ ಇಂದು ನನಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಬುತ್ತಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಗುರುವಿನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕೋಚ ಅಧೀರನಾದ ಶಿಷ್ಯ, 'ಕೃಮಿಸಿ ಗುರುವೆ. ಇಂದೂ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನಿಮಗಾಗಿ ಸಜ್ಜೆ ರೊಟ್ಟಿಯ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ನಮ್ಮ ಊರಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಾಣಂತಿ ತನ್ನ ಹಸುಗೂಸನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಕರುಳು ಹಿಂಡಿದಂತಾಯಿತು. ನಿಮಗಾಗಿ ತಂದಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿಯ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡದೆ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಆ ಬಾಣಂತಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಿಂದಳು. ತನ್ನ ಮಗುವಿಗೂ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿದಳು. ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುವಾಗ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಜಿನುಗುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ನನಗೂ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಇಂದು ನಿಮಗೆ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ತರಲಾಗಲಿಲ್ಲ! ಕೃಮಿಸಿ ಗುರುವೇ' ಎಂದು ತನ್ನಿಂದ ಏನೋ ಅಪರಾಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹೇಳಿದಂತಿತ್ತು ಅವನ ಮಾತುಗಳು.

ಮುಗುಳುನಕ್ಕ ಗುರು ಹೇಳಿದ: 'ಕೃಮೆ, ದಯೆ, ಕಾರುಣ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಬೀಜದಂತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳಗೇ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಹೊರತಗೆಯಬೇಕಷ್ಟೇ'.

ಬುದ್ಧತ್ವ ಎಂದರೆ ಇದೇ. ನೋವಿನಲ್ಲಿರುವ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಕರುಣೆ ತೋರುವುದು, ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ ನೀಡುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಬುದ್ಧತ್ವ. ಇನ್ನು ನಿನಗೆ ಯಾವ ಬೋಧನೆಯ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನಿಗೇ ಬುದ್ಧತ್ವದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೀಯೆ. ನಿನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೀನೇ ಸಾಗು. ನೊಂದವರ ಬಳಿಗೆ, ಹಸಿದವರ ಬಳಿಗೆ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಹೋಗು ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟೊಟ್ಟು, ಶಿಷ್ಯ ಗುರುವಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದ.

(ಲೂಷನ್ ಕಥೆಯೊಂದರ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ)

